

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 stycznia 2017 roku w sprawie z powództwa (...) S.A. w R. przeciwko W. K. o zapłatę Sąd Rejonowy w Pabianicach zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.816,44 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7 października 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 1.467 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a) art. 552 ksh oraz 553 ksh w związku z treścią art. 551§2 ksh oraz art. 26§4 ksh poprzez:

- brak uznania przez Sąd, iż W. sp.zo.o. stała się następcą (...) spółki (...) sc W. B. (dalej W. sc) z mocy prawa wstępując w prawa i zobowiązania spółki przekształcanej, w szczególności w zakresie zobowiązań wynikających z treści umowy na dostawę energii elektrycznej;
- uznanie przez Sąd, iż w przekształcenie spółki (...) Sc w spółkę z ograniczoną zakończyło byt spółki cywilnej bez wstępowania w jej miejsce w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością;

a) art. 26 § 5 ksh poprzez wyłączenie z skutków przekształcenia umowy na dostawę energii elektrycznej zawartej z powodem;

b) art. 15 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym poprzez nie uwzględnienie przez Sąd domniemania prawnego w zakresie wiedzy wierzyciela o przekształceniu spółki (...) Sc w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością oraz brak uwzględnienia przez sąd braku zarzutu braku wiedzy po stronie pozwanego o wpisie przekształcenia do rejestru Przedsiębiorców;

c) art. 38 kc oraz art. 39§1 kc poprzez uznanie, iż:

- umowa została zawarta w imieniu osoby, która nie istnieje w sytuacji gdy spółka (...) sp.z o.o. dalej posługuje się tym samym numerem NIP, REGON (...) s.c.;
- uznanie przez sąd, iż odpowiedzialność pozwanego jest odpowiedzialnością odszkodowawczą bez prowadzenia jakiegokolwiek postępowania mającego na celu ustalenie elementów odszkodowania takich jak szkoda, związek przyczynowo skutkowy,

1. naruszenie zasad postępowania poprzez:

a) naruszenie art. 234, 228§1 k.p.c. poprzez brak uwzględnienia przez sąd domniemań prawnych wynikających z treści art. 15 ustawy o KRS;

b) naruszenie przez sąd art. 227 k.p.c. oraz art. 233§1 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez:

- brak oceny przez sąd kwestii daty od której umowa miała obowiązywać tj. daty 26.11.2012 r.;
- uznanie przez sąd, iż zawierając umowę z powodem pozwany działał jako wspólnik spółki cywilnej;
- brak ustosunkowania się przez sąd do potwierdzenia odbioru korespondencji kierowanej przez powoda z 25 sierpnia 2014 r. na którym znajduje się pieczęć spółki (...) sp. z o.o. jej numer REGON i NIP;

- brak rozstrzygnięcia przez sąd o wnioskach dowodowych zawartych przez pozwanego w piśmie z dnia 4 lipca 2016 r. w zakresie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania świadków A. K. i M. M.;
- brak rozstrzygnięcia przez sąd o okolicznościach związanych z podjęciem wiadomości przez pozwanego o rejestracji przekształcenia, braku oceny braku prawidłowości doręczenia postanowienia o rejestracji przekształcenia dniu 10.01.2013 r. do rąk sekretariatu spółki (...) S.A.;
- uznaniu przez sąd, iż powód poniósł szkodę w sierpniu 2014 r. wskutek braku zapłaty przez spółkę (...) sc należności wynikających z faktur w sytuacji gdy pozwany nie pełnił w tym okresie funkcji członka zarządu i został prawomocnie wykreślony z Rejestru Przedsiębiorców;

a) art. 230 k.c. poprzez brak rozstrzygnięcia przez sąd o treści zobowiązania skierowanego do powodowej spółki m.in. w dniu 18.10.2016 r. mającego na celu dostarczenie kopii not korygujących oraz potwierdzeń zapłaty dokonanych przez spółkę (...) sp. z o.o. poprzez uznanie okoliczności wskazanych w piśmie pełnomocnika pozwanego z dnia 4 lipca 2016 r. za przyznane;

b) art. 233§2 k.p.c.. poprzez brak oceny przez Sąd braku wykonania zobowiązania przez powoda nałożonego w dniu 18.10.2016 r.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwany wniósł o uchylenie skarżonego wyroku w całości i jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania – w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze jak i pierwszo instancyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy podziela poczynione przez Sąd pierwszej instancji ustalenia i w konsekwencji przyjmuje za swoje, uznając za zbędne powielanie ich w całości w treści niniejszego uzasadnienia. W ocenie Sądu odwoławczego Sąd I instancji w sposób właściwy zastosował również odpowiednie przepisy prawne do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Na wstępie koniecznym jest odniesienie się do sformułowanych przez stronę apelującą zarzutów naruszenia przepisów postępowania, gdyż wnioski w tym zakresie z istoty swej determinują rozważania co do pozostałych zarzutów apelacyjnych, bowiem jedynie nieobarczone błędem ustalenia faktyczne, będące wynikiem należytej przeprowadzonego postępowania mogą być podstawą oceny prawidłowości kwestionowanego rozstrzygnięcia w kontekście twierdzeń o naruszeniu przepisów prawa materialnego.

Zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. nie jest trafny. Przede wszystkim prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga zatem przeprowadzenia wywodu jurydycznego wykazującego, że dokonana ocena dowodów nie ma przymiotu wszechstronności lub została przeprowadzona z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Skarżący winien zatem wskazać konkretne wadliwie ocenione dowody i wykazać wyżej przywołane uchybienia. Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Powód nie wskazał jakie zasady zostały przez Sąd naruszone przy ocenie dowodów zebranych w sprawie, a zatem nie wykazał, iż doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w zakresie któregoś z powyżej wymienionych kryteriów. Całkowicie chybione było przy tym łączenie wskazanego zarzutu z treścią przepisu art. 6 k.c., który stanowi ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu i nie może doznać naruszenia polegającego na "dowolnej ocenie dowodów", czy naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów, gdyż materii takiej w ogóle nie dotyczy (por. wyrok

Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2000 roku, V CKN 64/00, OSNC 2000/12/232, Biul.SN 2000/7/12, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2010 roku, I CSK 544/2009, z dnia 5 listopada 2010 roku, I CSK 23/2010). Warto przy tym również powołać się na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2012 roku, I CSK 345/2012, w którym Sąd ten stwierdził, iż do naruszenia art. 6 k.c. dochodzi wtedy, gdy sąd orzekający przypisuje obowiązek dowodowy innej stronie, niż ta, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Właściwą płaszczyzną dla wytknięcia tego uchybienia stanowi podstawa kasacyjna naruszenia prawa materialnego. Tymczasem zarzut podniesiony w apelacji ulokowany został w ramach podstawy naruszenia przepisów postępowania, co wyklucza poddanie go kontroli instancyjnej.

Nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 234, 228 § 1 k.p.c. Sąd trafnie uznał bowiem, że pozwany zawierając w dniu 11 stycznia 2013 roku umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia energii dystrybucji podając jako dane klienta – strony umowy i jednocześnie odbiorcę energii podmiot nieistniejący wprowadził w błąd dostawcę usług. Niewątpliwie dostawca energii zawierając kolejną umowę z tym samym klientem miał prawo mieć uzasadnione przekonanie, że zawiera umowę nieobarczoną błędem. Sąd podziela stanowisko Sądu I instancji, iż nie należy oczekiwać od dostawcy usług, że przy każdej kontynuacji umowy ze stałym klientem będzie każdorazowo zobligowany do weryfikacji rejestrów sądowych oraz publikatorów, celem ustalenia, czy nie nastąpiły jakieś zmiany. Uwadze Sądu I instancji nie umknęło przy tym, że nieprawidłowe dane nie zostały przez pozwanego kiedykolwiek skorygowane i dopiero po wytoczeniu powództwa pozwany powołał się na fakt nieistnienia spółki (...) s.c. w dacie zawarcia umowy. W tym stanie rzeczy podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 15 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym również należało uznać za bezzasadny.

Zarzut naruszenia art. 230 § 1 k.p.c. także jest chybiony. Zgodnie z treścią art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Biorąc pod uwagę stanowisko powoda brak jest możliwości uznania, iż przyznaje on, że w dacie zawarcia umowy posiadał on wiedzę o czynnościach dotyczących przekształceń podmiotów gospodarczych.

Nietrafne są również zarzuty naruszenia norm prawa materialnego tj. art. 552 ksh oraz art. 553 ksh w zw. z art. 551 § 2 ksh oraz art. 26 § 4 ksh. Sąd nie rozważał bowiem kwestii dotyczących możliwości przekształcenia się wspólników spółki cywilnej w spółkę handlową oraz związanej z nią zasadą kontynuacji w sferze praw i obowiązków m.in. cywilnoprawnych. U podstaw rozstrzygnięcia Sądu I instancji legło uznanie przez Sąd I instancji, iż w stanie faktycznym niniejszej sprawy W. K. ponosi odpowiedzialność za należności wynikające z umowy z dostawcą usługi przesyłu energii tj. za niezapłacone faktury i odsetki za opóźnienie w uiszczaniu kwot z tych faktur, która to odpowiedzialność jest odpowiedzialnością osoby prywatnej, nie zaś wspólnika spółki cywilnej, wskazując jako podstawę rozstrzygnięcia przepis art. 39 § 1 k.c. oraz art. 38 k.c. Sąd Okręgowy ocenę Sądu I instancji w pełni podziela, gdyż jak słusznie wskazał Sąd I instancji pozwany zawierając w dniu 11 stycznia 2013 roku umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia energii dystrybucji podając jako dane klienta – strony umowy i jednocześnie odbiorcę energii podmiot nieistniejący wprowadził w błąd dostawcę usług. Jak wynika z akt sprawy wpis z dnia 8 stycznia 2013 roku o przekształceniu spółki cywilnej w spółkę z o.o. został ogłoszony przed podpisaniem kolejnej umowy. Pozwany mimo posiadanej wiedzy o dokonanych czynnościach wskazał dane do umowy, z których jednoznacznie wynika, że umowa jest zawierana ze wspólnikami spółki cywilnej, a nie spółką z ograniczoną odpowiedzialnością. Nie ulega również wątpliwości, że pozwany jako strona umowy zobowiązał się do zapłaty z tytułu dostarczanej energii elektrycznej i zaniechanie spełnienia tego obowiązku doprowadziło do powstania po stronie powoda szkody w postaci braku uzyskania wynagrodzenia z tytułu świadczonej przez siebie usługi, stanowiąc tym samym realizację przesłanek odpowiedzialności kontraktowej wynikających z art. 471 k.c.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądzono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym ustaloną na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015.1804 z późn. zm.).